

– Őrület! Elalussza a randevúját!!

SZIGORÚ FÖNÖK

— Diktálok, Pirike, még nem járt le a munkaidő...

MAI GYEREKEK

— Mi szeretnél lenni, Pistike?
— Orvos.
— És te, Évike?
— Orvosfeleség.

ÖNÉRZET

— Én nem az az ember vagyok...

KÖZÖNY

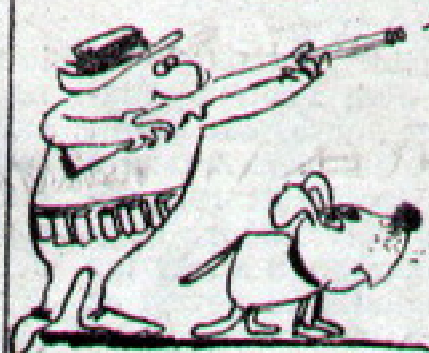
— Nem az én asztalom . . .

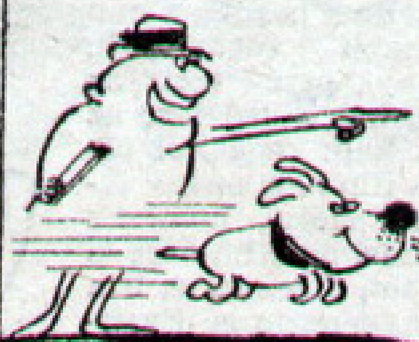
ÁRTATLAN BÁRÁNY

HURRÁ! OLAJ!

Elalvás előtt

Nyitott szemmel feküdt a sötétben: lábát felhúzva, bal karját a feje alá téve. A takaró félig lecsúszott róla, de lusta volt ahhoz, hogy megigazítsa. S ahogy így mozdulatlanul hevert az ágyon, Gizike — mint minden este — ismét végigélte a napját, a nap fontosabb eseményeit. Néhány perc volt az egész, mégis belefért az egész nap: reggeltől estig. A filmnek, amely lepergett előtte, nemcsak a nézője, de a hősnője is volt, sőt, ő rendezte, írta és fényképezte is. Ilyenkor, elalvás előtt, mindig pontosan tudta, hogy adott esetben mit kellett volna tennie, mit kellett volna mondania. Ilyenkor minden olyan egyszerű és világos volt.

Most éppen Gézával találkozott ismét, mert újra délután hat óra volt.

Csodálkozva látta, hogy nem a világoskék ruha van rajta, hanem a rózsaszín. „Hát persze — gondolta magában —, ezt kellett volna felvennem. Most már tudom. Ebben vagyok a legszebb."

S abban a pillanatban megdöbbenve vette észre, hogy nem Gézával találkozott, hanem Ernővel.

Gizike a sötétben is elpirult. „Igen, igen, vele kellett volna találkoznom, Ernővel, nem Gézával. Most már pontosan tudom. Ő nem olyan jóképű, mint Géza, de sokkal rendesebb, szolidabb, értelmesebb. Miért is nem láttam ilyen tisztán délután?"

Bosszankodva felült az ágyban, magára húzta a takarót, aztán oldalra fordult.

A film folytatódott, de most már Gézával. A szigeten sétáltak, egymás kezét fogva, és a szerelemről beszélgettek. Gizike olyan szellemesen társalgott, hogy a fiú állandóan feljegyezte a szavait: belső zsebéből egy márványtáblát vett elő és eszelősen vésni, kalapálni kezdett. Amikor azt mondta a férfinak: „Egy, kettő, három, négy, öt, hat", Géza azt felelte: „Nem vagyok méltó hozzád, istennő!"

„Miért csak elalvás előtt jutnak eszembe ilyen szép gondolatok? — csodálkozott magában Gizike. — Miért csak ilyenkor vagyok okos?"

Aztán a férfi egy tölgyfa alatt meg akarta csókolni.

— Ne! — mondta ő szemérmes pirulással.

— Miért nem?

— Azért, mert hét, nyolc, kilenc, tíz...

„Fantasztikus, hogy ez délután nem jutott az eszembe!"

— Csak egy csókot! — lihegte a férfi elvörösödve.

— Nézze, Géza, tizenegy, tizenkettő, tizenhárom, tizennégy... Ezt meg kell értenie...

A férfi azonnal megértette.

— És a homlokát... A homlokát megcsókolhatom?

— Azt meg...

Géza megcsókolta a homlokát, de éppen csak

hogy megérintette az ajkával, majd halkan, kábultan így szólt:

— Köszönöm.

Hazafelé menet elkápráztatta a férfit:

— Tizenöt, tizenhat, tizenhét ...

— Gizike, maga nagyon okos ...

— Véleményem szerint tizennyolc, tizenkilenc, húsz ...

— Én még ilyen csodálatos lánnyal nem is találkoztam, mint maga ... Nemcsak szép, de okos is.

— Mi a szépség? — tűnődött a lány. — A szépség nem más, mint huszonegy, huszonkettő, huszonhárom.

A férfi áhítattal hallgatta és időnként felkiáltott:

— Milyen igaza van! Milyen igaza van!

A kapuban így búcsúzott el a férfitől:

— És most, Géza, huszonnégy, huszonöt, huszonhat, huszonhét és fél ...

„Ez az! Ezt kellett volna mondanom. Így kellett volna elbúcsúznom tőle. Most már tudom. Most már pontosan tudom. Milyen szép ez a mondat és milyen bölcs."

— Huszonnégy, huszonöt, huszonhat és fél — ismételgette meg hangosan.

— Mi az, drágám? Te még nem alszol? — kérdezte Géza feléje fordulva az ágyban.

Gizike nem felelt. Odabújt a férfi mellére és egy pillanat múlva már aludt.

Mikes György

ŐSZINTESÉG

— Azt hiszem, semmit sem titkoltam el ön előtt ...

XX. SZÁZAD

A NYÁR EGÉSZSÉGTANA

Nyáron sokféle veszély fenyegeti az ember egészségét. Népszerű orvosi cikkekből és rádióelőadásokból válogattam ki az alábbi jótanácsokat:

Vízbefúlás ellen a leghelyesebb mentőövvel, úszniudással és magaslati üdüléssel védekezni.

Akinek érzékeny a torka, az csak melegen fogyasszon fagylaltot.

A külföldiekkel való egészséges érintkezés céljából helyes néhány káromkodást megtanulni a legfontosabb világnyelveken, mert a visszafojtott indulat emeli a vérnyomást.

Ételmérgezést könnyű elkerülni, ha tartózkodunk a mérgező ételek fogyasztásától.

Szúnyogok ellen a leghatásosabb a védőkenőcs, a pipazás és a dühroham. Ha túlságosan sokat szenvedünk a szúnyogcsípéstől, alkossunk valami művészit azokból a nemes érzésekből, amelyeket a szenvedés lelkünk mélyéről a felszínre hozott.

Mezítláb csak tüskeszegény helyen járjunk. Tüskébe csak akkor lépjünk, ha a tüskét előbb gondosan fertőtlenítettük.

Vihar esetén ne tartózkodjunk a Balaton közepén lyukas csónakban, magas lázzal.

A nyár a bőrbántalmak időszaka. Gombásodás esetén föltétlenül forduljunk vizsgázott gombaszakértőhöz.

A friss közérzet érdekében gyakran váltsunk százforintost. Erre rengeteg alkalmunk nyílik.

Ha kirándulás közben hangyák özönlenek el minket, üres bosszankodás helyett próbáljunk

arra a csodálatos szervezettségre gondolni, amely a hangyák társadalmát jellemzi.

Mosatlan gyümölcsöt még akkor se fogyasszunk, ha lehet kapni.

Tranzisztoros rádiókészülékbe pisztollyal belelőni fegyverviselési engedély nélkül nem javallott.

Ne igyunk túlságosan sok vizet. Inkább tanuljunk meg úszni. Ezzel a magyar úszósportnak is szolgálatot teszünk.

Üdülés közben legalább annyira fontos a kikapcsolódás, mint munkaidő alatt.

Ne tévesszük össze az ártalmatlan siklót a mérges viperával. A mérgezési tünetek esetleges elmaradása minden esetben csattanós bizonyíték gyanúnk alaptalanságára.

Ne háborodjunk fel a túlságosan rövid szoknyák láttán, mert az ilyen indulat neuraszténiás tünetekre vezet. Tekintsük a rövid szoknyát hosszú fürdőruhának, s akkor az erkölcsi világrend is helyreáll.

Ne dohányozzunk a Balatonon, mert az eldobott csikkek emelik a tó nikotintartalmát, és ez szapora érverést okozhat a fürdőzőknek.

Nyolcvan éven felülieknek nem ajánlott a labdarúgás, de ha semmi áron sem akarnak kimaradni a strand-mérkőzésekből, akkor csak kapus-szerepet vállaljanak, kifutás nélkül.

Jégesőben ne kártyázzunk!

Frontátvonulás esetén adjunk környezetünknek idegcsillapítót.

Ha semmiféle tünetet nem érzünk, azonnal forduljunk orvoshoz!

Feleki László

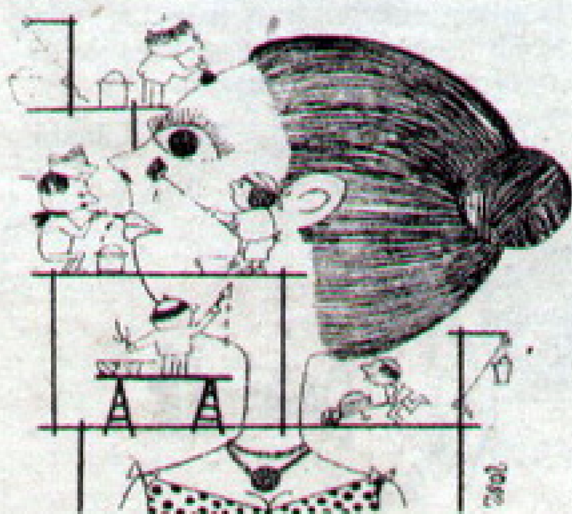
PARKOSÍTÁS

EGY KERT-HELYISÉGBEN

— Bár a sör lenne olyan hideg, mint ez a csinos kiszolgálónő!

KOZMETIKA

ADÓ-VEVŐ KÉSZÜLÉK

Ketten beszélnek

— Elhiszi, hogy a boldogsághoz szerencse is kell?

— El. El én.

— Hát azt elhiszi-e, hogy *főleg* szerencse kell hozzá?

— Azt már nem.

— Akkor elmesélem a történetemet Erzsikével.

— Inkább elhiszem.

— Talán már elmeséltem egyszer?

— Igen.

— Mikor?

— Tavaly.

— Azóta az utolsó csapást is el kellett szenvednem. Mert ha egyszer egy szerelem baljós csillagzat alatt születik, akkor örökre boldogtalan marad.

— Még mindig szereti őt?

— Hát persze. Negyven éve egyfolytában. Húszéves koromban ismertem meg. Szegény fiú voltam, ő gazdag lány. Nem adták hozzám.

— Ezt már elmesélte.

— Azt is, hogy ők nem sokkal később tönkrementek, mi pedig meggazdagodtunk, s akkor az én szüleim tiltakoztak?

— Azt is.

— Akkor mi végre újra elszegényedtünk, de ő közben férjhez ment egy nagyiparoshoz. És megint csak a távolból gondoltunk egymásra, könnyes vággyal. Ezt is meséltem?

— Igen. Akkor Erzsike, mivel a férjét nem tudta megkedvelni, elvált, de maga közben elvette egy bányatulajdonos leányát, mert nem bírta elviselni a magányt.

— Így történt. És megint csak a távolból gondoltunk egymásra.

— Akkor ő elkeseredésében férjhez ment egy gróf-hoz, de maga közben elvált, mert nem tudta, hogy ő már nem szabad.

— Így történt. Hát nem rettenetes? Tudtuk mindketten, hogy egymásnak születtünk — és mégse tudtunk egymásra találni.

— Mert amikor az ő férje disszidált, maga éppen újra megnősült.

— Igen. Felejteni akartam őt. De nem tudtam.

— És ez így ment egészen tavalyig. De mi történt azóta?

— Özvegy lettem én is, ő is. És mindketten hatvan évesek. Egyszer — képzelje csak — összetalálkoztunk a temetőben. Ő a legutolsó férjének a sírját látogatta, én a legutolsó feleségemét. Jöttünk ki a sírkertből, két megtört, öreg ember. És akkor a kapuban találkoztunk... Micsoda drámai pillanat volt!

— El tudom képzelni.

— Azt gondoltam: így akarta a sors. Hogy csak életünk alkonyán találjunk egymásra. De nem. A végzet még egy utolsó, gonosz tréfát eszelt ki ellenünk.

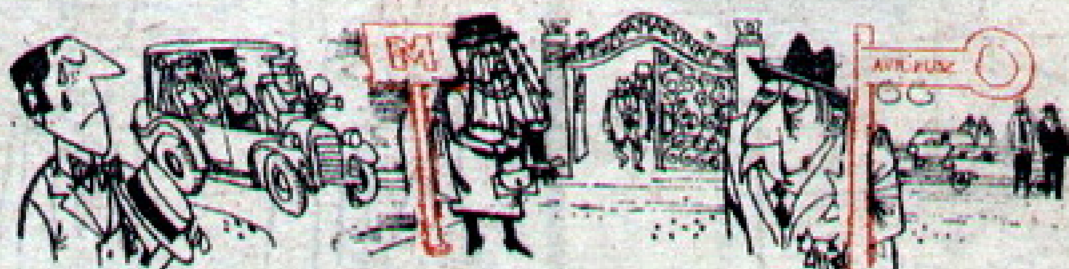
— Éspedig?

— Jöttünk ki egymás mellett szótlanul, de mindketten ugyanazt gondoltuk. Hogy ha későn is, de mégis... És megintcsak el kellett válnunk.

— Döbbenetes. Ugyan miért?

— Mert neki villamosra volt bérlete, nekem meg autóbuszra.

Tabi László

KÉSŐ BÁNAT

— Csak nem sajnálod ezt a vacak hetven dollárt, mon cheri?

ÜDÜLÉS UTÁN

— Hallottam, hogy a családoddal voltál a Balatonon ...
— Jesszusom, idáig elhallatszott?!

NEM KAPOTT ELEMET

üzlet

Vasárnap ragyogó időre virradt a város. Tibor és Éva, akik már hosszú hetek óta ellenállhatatlan vonzalmat éreztek egymás iránt, de mindketten szigorú albérletben laktak, elindultak a szabad természetbe, és szép reményeket fűztek ehhez a kiránduláshoz.

A természetet autóbuszon, kétszeri átszállással közelítették meg, andalogtak a hegyi ösvényeken, aztán betértek az erdőbe és nemsokára találtak egy kies tisztást, ahol a madár sem járt, és ezért kiválóan alkalmasnak tűnt egy kis kikapcsolódásra.

Tibor a plédet gyorsan leterítette a pázsitos fűre és azt ajánlotta Évának, hogy a nagy melegre való tekintettel szabaduljanak meg felesleges ruhadarabjaiktól, ami ésszerű javaslat volt és a lány hajlott is rá a nagy melegre való tekintettel. Ekkor degesz hátizsákkal egy kövér kisfiú lépett a tisztásra, olyan tíz-tizenkét év körüli korban.

— Kezicsókolom! — köszönt illedelmesen, aztán a hátizsákjából vastag ruhaszárító kötelet vett elő, a végére hurkot csinált és ügyesen felerősítette egy öreg tölgy csonka ágának a tövére.

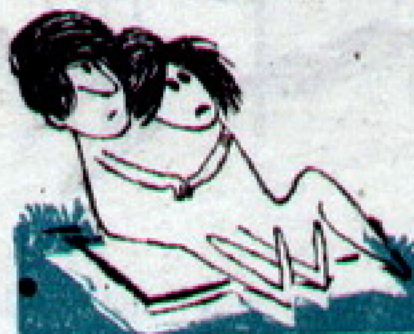
Éva ijedten felsikoltott:

— Mit művelsz azzal a kötéllel?!

— Járőrversenyt rendez az iskolánk — magyarázta a kisfiú, miközben a kötél szabad végét egy másik fa derekára csomózta. — Jönnek majd a gyerekek és itt függeszkedve kell átjutniok. Tetszik tudni, ez ügyességi próba.

— Ugyan — legyintett Tibor hitetlenkedve —, hogyan találnának ide azok a gyerekek?!

A kövér kisfiú irányjelző papírnyilakat húzott elő a hátizsákból.

— Végig ilyeneket rajzszegeztem fel a fákra. A hegyükkel erre mutatnak. Ne tessék félni, mind ide találnak.

— Kösz, megnyugtattál — mondta Tibor, összegöngyölítette a plédet és elindult Évával, hogy valami kevésbé forgalmas perspektívájú tisztást keressenek.

Tízperces bolyongás után újabb megfelelő helyre bukkantak, de még ki sem bonthatták a plédet, amikor ismét feltűnt a kövér kisfiú. Kedvesen üdvözölte a szerelmeseket és buzgón nekilátott, hogy egy kis ásóval gödröt ásson a tisztás szélén.

— Ezt majd át kell nekik ugrani — magyarázta közben.

— Ez is ügyességi próba, ugye? — kérdezte Tibor.

— Igen.

— Az irányjelző nyilak rendesen fel vannak szegezve? — érdeklődött Éva bánatosan.

— Hogyne — felelte a kis kövér. — Nem először csinálom. Még ha akarnák, sem téveszthetnék el az utat.

— Ide figyelj, öregem! — lépett a gyerekhez Tibor. — Te most szépen leveszed, áthelyezed azokat a vacak nyilakat, és a gödrödet egy másik tisztáson ásod ki! Érted?! Mert különben lekenek neked egy akkora pofont...

A kövér kisfiú segélykérően nézett Évára.

— Ne tessék engedni, hogy bántson, én szolgálatban vagyok, én a terepet készítem elő a járőrversenyhez!

Tibor felsóhajtott, aztán egy tízforintost húzott elő a zsebéből.

— És ehhez mit szólnál?

A terepelőkészítő mohón nyúlt a pénz után.

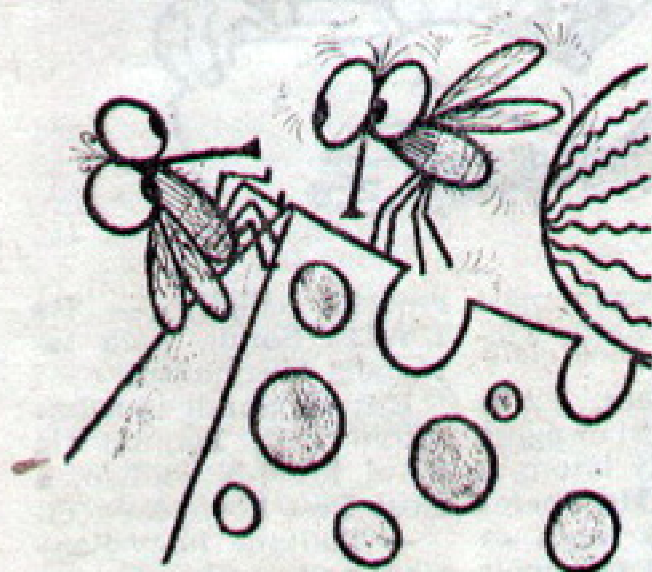
— El van boronálva! Mindig ennyit szokok kapni a szerelmespároktól. Tessék nyugodtan itt maradni, a nyilak el lesznek fordítva.

Kürti András

KÜLFÖLDI VENDÉG

NYÁRI LEGYEK

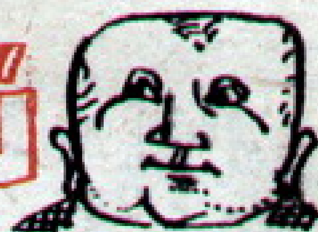
— Azt mondják, ez most a legfelkapottabb találkahely ...

ÜDÜLŐBEN

— Kovács kartársnő, tessék kiengedni a Kovács kartársat egy kicsit játszani ...

A KOCKAFEJŰ

Levelet kaptam a minap. A levél írója aziránt érdeklődött nálam, hogy én vagyok-e az, aki vagyok, mert ha én vagyok, akkor személyesen is felkeresne, amiben ennyi év után igaz örömét lelné.

Alapos önvizsgálatot tartván, magam is meggyőződtem arról, hogy kétséget kizáróan én vagyok én, sőt én vagyok az, akit ő keres. Teljes pontossággal agnoszkáltam ugyanis magam. Kétség sem fér hozzá, hogy rólam van szó, mert azt kérdezte tőlem, hogy együtt gyerekeskedtem-e Pálfi Pulival, aki neki is pajtása, sőt kuglipartnere volt a Klapka utcai homokon valamikor. Mivel a Puli is, a kugli is, a Klapka is meg az év évszám is fillérig stimmelt és egy bizonyos koron túl az emlékezés is örömmel kalandozik visszafelé a múltba, nem haboztam hát, hogy a régi barátsággal meginvitáljam és megírjam neki, hogy szívesen látom, bármikor.

— Semmit sem változtál az elmúlt évtizedekben! — mondta a késői viszontlátás érezhető ellágyulásával és örömével, szinte könnyezve, amikor átölelt.

— Te sem változtál, drága barátom! — mondtam én, hasonlóképpen viszonozva kétségtelenül túlzó megállapítását, és azon tűnődtem, hogy ifjú korom emlékeinek miféle mélységeiből pecázzam ki ezt a nap hevétől szinte vörösre pirult, kopasz, kockafejet, amely most olyan nagy meghittséggel a vállamra hajol.

— Mi van Kenéz Tónival? — kérdezte később, amikor már elmondta, hogy mivel is tölti napjait vidéken, ahol él és egészen mást csinál, mint amit szeretne.

Megdöbbentem. Ez a kockafejű ismeri az egész életemet és úgy látom, a barátaimat is. Mert nemcsak a Puli, a kugli és a Klapka utca stimmelt már, hanem húsz évvel későbbi időből pontosan stimmelt Kenéz Tóni is, akkori kedves barátom, akinek csak a beceneve volt Tóni, mert egyébként Vilmosnak hívták. És még ezt is tudja a kockafejű!

— Tónit, szegényt, elvitte a háború — mondtam elmélázva és bánatosan, miközben azon gyötörtem magam, hogy ki lehet ez a vidám, kopasz ember, aki újabb és újabb kérdéseivel a múltamat idézi.

— Sokan elvesztek — jegyezte meg aztán válaszképpen, különösebb emóció nélkül. — De Kovács Sandi, hála istennek, megmaradt.

Kovács Sandi is a barátom volt, Tóninál tíz évvel későbbi időben, s most Pest környékén él.

— Tudtam, hogy Sandiból nagy ember lesz — jegyezte meg újfent, bizonyára azért, hogy kizökkentsen feltűnően hökkent hallgatásomból.

— Megérdemli, mindig rendkívül tehetséges volt.

Hosszan beszélgettünk még. Mindenkiről kérdezett, aki valaha is körülöttem élt, sok más barátomról, lányokról, asszonyokról, akiket ismertem. Úgy látszik, ő is ismerte mindegyiküket, minden évjáratomból.

Végre elbúcsúzott tőlem, melegen és lelkendezve szorongatta a kezemet, majd átölelt és ismét a vállamra hajtotta tar koponyáját.

— Szinte még ma is látlak: olyan mozgékony voltál, mint a csík — mondta nevetve az ajtóban, amikor kikísértem.

— Valóban mozgékony voltam — hebegtem megadással, még mindig azon töprengve, hogy vajon ki tisztel meg engem ezzel a patinás, régi barátsággal?

— De legjobban mégis arra a szép, stuccolt fekete bajuszodra emlékszem — szólt vissza a lépcsőről, miközben lefelé baktatott.

Minden kétségem eloszlott: derék, kockafejű barátom összetévesztett valakivel, akinek barátai azonosak voltak az én barátaimmal, mert — igaz lelkemre mondom — soha életemben nem növesztettem bajuszt, se szépet, se stuccoltat, se feketét. De ezt már nem volt szívem neki megmondani. Szegényebb lett volna egy illúzióval, és én szegényebb lettem volna egy igaz, jó baráttal...

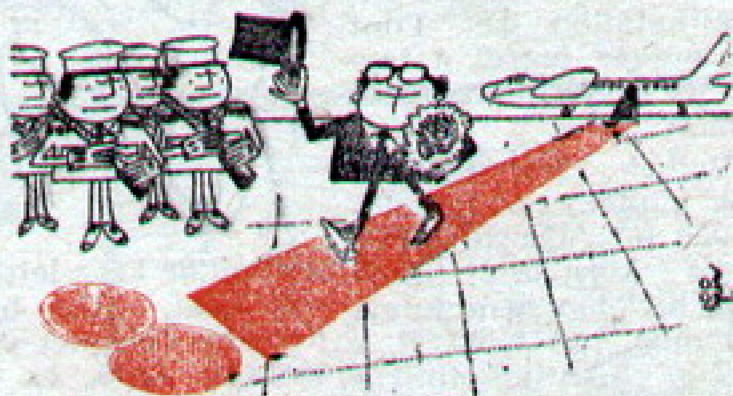
Földes György

FÜRDŐRUHA-SZEZON

— ... és legalább két kilót le tudjak adni!...

ELŐKELŐ VENDÉG

TENGERI FÜRDŐZÉS

— Úgy fogunk élni, drágám, mint hal a vízben ...

BONYOLULT ÜGY

Szombaton Jenőéknél ebédeltem. Pörkölt volt uborkasalátával és utána jó sok almás rétes. Épp felálltam, hogy most már igazán megyek, amikor eszembe jutott valami: egy mindkettőnk számára igen sürgős és fontos dolgot elfelejtettünk megbeszélni.

— Sebaj — vigasztalt Jenő. — Gyere ki holnap a Palatinusra és ott majd megbeszéljük ezt a halaszthatatlan izét. Pont tíz órakor legyél a trafik és a férfizuhanyozó között.

Remek idea! Levegő, víz, napfény, csokoládébarna nők, igazán egészséges környezet. Sajnos, hirtelen nem jutott eszembe, hol terül el a trafik. (Antinikotinista vagyok.)

— Van egy jó ötletem — mondtam. — Találkozzunk inkább a Tejcsárdánál. (Szeretem a tejet!)

— No, üsse kavics! — egyezett bele Jenő. — Tehát pont tíz órakor a Tejcsárda előtt. — S hogy esetleges kétségeimet eloszlassa, még hozzátette: — Balra a meleg víztől.

— Megbocsássál — jegyeztem meg szelíden —, a Tejcsárda jobbra van a meleg víztől.

Ekkor Margit, Jenő felesége, nagyszerű tanácsot adott:

— Rajzoljátok le egy kis papírra a strand térképét és majd magától eldől, hogy a Tejcsárda jobbra vagy balra fekszik-e a meleg víztől. A tejcsárdák különben is ideiglenes építmények. Egyszer itt vannak, egyszer ott. Találkozzunk a szökőkútnál!

Amikor kész lett a terepvázlat, alig bírtam harsány derűmet visszatartani. Jenő, ez a ló, az értékőrzőt a hullámmedence helyére rajzolta, a szökőkutat viszont felköltöztette a napozóba.

— Nézd — mondtam most már kissé türelmetlenül —, a dolog, amit meg akarunk beszélni, mindkettőnk számára igen sürgős és fontos. Ha vasárnap a Palatinusban elkerüljük egymást tíz órakor, nem valószínű, hogy később véletlenül összetalálkozunk a félmillió fürdővendég között. Ezért kérlek, figyelj jól ide: tegyük fel, hogy a sótartó a megafon! Akkor itt, a salátás tál mellett lóg egy tábla, hogy LÁBÁPOLÁS, és az ablaknál vannak a hinták.

— Az ablaknál a meleg víz van — kötötte az ebet a karóhoz Jenő.

— Hagyd békében azt a meleg vizet, mert hozzád vágom a virágvázát! — kiáltottam rá idegesen.

— A virágvázánál ülnek a kisgyermekes anyák — válaszolta Jenő, és nekifogott, hogy a szobát a szent cél érdekében elképzelései szerint átrendezze.

A díványt kitolta az erkélyre, mert ott volt a bejárat, és a szekrény alá helyezte el a sörözőt. Margit a szemléletesség kedvéért még behozott öt széket és két partvist (napolaj- meg fagyi-árusoknak).

Röpke fél óra múlva úgy nézett ki a lakás, mint egy utókor által kegyeletből helyreállított csatamező. Holtfáradtan leültünk a törmelék tetejére kicsit pihenni. A nadrágomat időközben végigöntöttem a maradék pörköltszafttal és az ingem beleakadt valami szögbe.

Ekkor Jenő bizonytalan hangon megszólalt:

— Tudod mit?! Ne találkozzunk tízkor a Palatinuson, hanem gyere fel hozzánk valamivel előbb és majd kimegyünk együtt a strandra...

Dalmáth Ferenc

SZABADTÉRI ESZTRÁDMŰSOR

VÁRATLAN FORDULAT

— Mert te mindig ezeket a külföldi konzerveket veszed!

FELFEDEZÉS

— Érdekes, Opelban jobban mutat, mint fürdőruhában...

EGY KIS KIKAPCSOLÓDÁS

BÜSZKE

SZTRIPTIZ-BÁR AVATÁS

ROKONLÁTOGAT

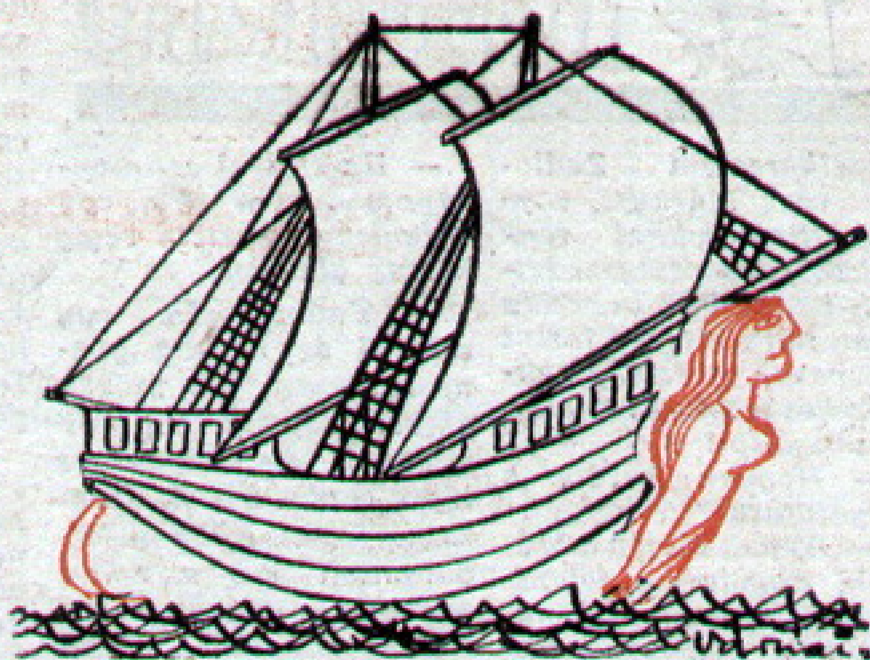

— Állandóan azt írta, hogy karriert csinált

E APA

HAJÓTERV

ÁS PÁRIZSBAN

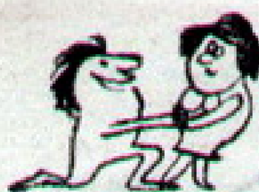

és most tessék, még egy ruhája sincs . . .

MUNKAIDŐ UTÁN

— Hogyan fogom kifizetni ezeket a túlórákat?

INTERJÚ

Felkerestem Zadlovácz Márkust, a jó bizonyítványokkal rendelkező házasságszédelgőt. Legutóbbi bevetése során harmincezer forint készpénzt és értékes ékszereket csalt ki menyasszonyaitól:

— Hogyan kezdte a pályafutását?

— Annak idején a Műszaki Egyetemre jelentkeztem felvételre. A matematika vizsgám rosszul sikerült. Nem vettek fel. Elkeseredésemben elhatároztam, hogy házasságszédelgő leszek. Ugy érzem, a külső adottságom is megvan hozzá.

— Ha szabad azt mondanom... Ön nem egy Adonisz — néztem végig keszeg alakján.

— Tudom. De egy szépfiú az mindig gyanús. Elesett, kis szürke ember vagyok én, hál' istennek. Az első fontos lépés, hogy a nők megsajnáljanak. Néhány fájdalomteli szó a nehéz gyermekkoromról, aztán halkan eldúdolom a régi dalt: „Engem még nem szeretett senki, engem még nem csókoltak szívből igazán...” Általában még el sem érek a refrénhez, a nő már megcsókol. Utána diszkréten félrehajolok és a zsebembe rejtett vöröshagymafejből nagyot szippantok. Ennek nyomán megjelenik szememben az első könnycsepp. Mély férfibánatról beszélek, s arról, hogy milyen nehéz egyedül. A többi jön magától.

— Azt még megértem, hogy nők érzelmeire hat. De hogyan szedi el a pénzüket?

— Bocsásson meg, de szakmai titok. Elégedjék meg annyival, hogy a nők jelentős része 1966-ban ugyanolyan hiszékeny, mint volt a millenniumi időkben.

— Bizonyára tudja, hogy ön társadalmilag veszélyes egyén. Szigorúan fogják büntetni.

— Ez felháborító igazságtalanság! Én, kérem, minden menyasszonyomnak illúziót adok. A férjhezmenés előtti tervezgetés örömét. Nálam legkevesebb fél év boldog tervezgetés garantálva van.

— Ön szerint a nők melyik rétege a leghiszékenyebb?

— Mindegyik, kérem Egyetemi magántanárnőtől vasúti fékezőig terjed a lista.

— S mondja, miért kell magának folyton házasságszédelegni?

— Egy nő miatt csinálom az egészet. Az Olga miatt. Már több mint két éve hiteget, hogy feleségül jön hozzám, de csak a pénzem kell neki, ammi más...

Galambos Szilveszter

CAMPING

MEG-
ÉRKEZETT
A
KÜLFÖLDI
ALTATÓ

GONDOS ATYA

— Meg vagy őrülve, kislányom? Ragyogó strandidő van és te itthon ülsz, lehúzott redőnyök mellett?!

ÁLLÍTÓLAG MEGTÖRTÉNT

Brahovácz megy az utcán. Egy ló megáll mellette és udvariasan megkérdi:

— Bocsánat, uram, hány óra van?

— Maga ló létére beszélni tud?

Mire a paripa büszkén:

— Az semmi. Öt évvel ezelőtt megnyertem az epsomi Derbyt.

— És hol a gazdája?

— Bent iszik a kocsmában.

Brahovácz kezet nyújt a pult mellett iddogáló férfinak:

— Gratulálok. Csodálatos lova van. Ez az állat beszélni tud.

— Ugyan kérem. Egy szavát se higgye el. Magát is átejtette azzal, hogy megnyerte az epsomi Derbyt?!...

(—g—)

KIBIC, HALLGASS!

— Hányszor mondtam, hogy ne nézzen a lapomba!...

TAPASZTALT HORGÁSZ

— Türelem, előbb ki kell fárasztani...

GAVALLÉROK

Mikor udvarol a férfi,
Költekezni sose rest,
A bukszáját nem kíméli:
„Isten neki, fakereszt!..."
Minden este ajándékkal
Lepi meg a kedvesét,
Pénzét szórja két marékkal,
Kiüríti a zsebét.

Szerelmesét elhalmozza
Üvegházi rózsával,
Mázsaszám' a bonbont hozza,
S páholyt vesz a színházban.
Étteremben vacsoráznak
— „Cigány, húzd a
pénzemért!" —
És ha vége már a táncnak,
Rögtön int egy taxiért...

Mikor vőlegény a férfi,
Takarékoskodni kezd.
Bölcsen már a jövőt nézi:
Venni kell majd azt, meg ezt!
Közös paplant, közös ágyat
Kell szerezni, jó nagyot, —
Közös tervek, közös vágyak
Töltik be a holnapot.

Menyasszonyát vadon termett
Ibolyával lepi meg,
Már csak nápolyira tellett,
S földszinti a mozijegy.
Gyorsbüfében vacsoraznak,
— Zsebből szól a rádió —
Taxi helyett buszon járnak,
Minek a nagy dáridó?...

Mikor férj lett már a férfi,
Fogához veri a pénzt.
A tárcáját szörnyen félti,
Félóránként belenéz.
Többé mit sem ajándékoz,
Csak azt, ami néki kell;
„Légy fiacskám, takarékos,
Érd be csak a régivel!..."

Feleségét hónap végén
Pót-zsebpénzre vágja meg,
Színház, mozi megy a tévén,
Ahhoz nem kell drága jegy!
Már csak otthon vacsoráznak
— Gyereksírás muzsikál —
S mindenhová gyalog másznak,
A troli is drága már...

Kaposy Miklós

SZÉPSÉGVERSENY

REKORDKÍSÉRLET

TÉLI PRIMŐRÖK

a NYÁR hercege

Jenő elhatározta, hogy ezen a nyáron fellázad, s nem megy el Ilcsi nénihez Széplakra, hanem nomád portyázó módjára tölti el a vakációt a Balatonnál, ezer kaland és vigasság közepette. Utóvégre 15 éves felnőtt ember már, ideje, hogy lerázzon minden szülői és rokoni igát! Épp ezért, miután zsebrevágta az atyai százasokat és az anyai intelmeket, nem a Déli pályaudvarra ment, hanem ki a balatoni országútra. Az autóstoppal nem volt szerencséje, ám egyszer csak egy újdonatúj, piros Pannónia hirtelen lefékezett előtte:

— Ha uraságod nem kimondottan Ford-Taunusra vár, s netán Ráró lovam szolgálatai is megtennék, kérem szálljon nyeregbe! — szólt a motoros.

Jenő boldogan ugrott fel, s vígan robogtak a Balaton felé. Útközben társa elmondta magáról a legfontosabbakat. Azt, hogy Citromnak hívják, s hogy foglalkozását és társadalmi rangját tekintve ő a nyár hercege, ebben a minőségében érkezik meg most hódoló alattvalói közé...

Alkalmatosnak tűnő helyet találva, egyik fürdőtelepen Citrom megállott.

—Itt verek tanyát — mondotta. — Ha kedve tartja, megosztom uraságoddal rezidenciámat. Természetesen, csak akkor, ha nem zavarja önt, hogy sátramat és annak összes tartozékait, a gumimatractól a táskarádióig, mindent loptam. A motor is lopott holmi. Sőt, a rajtam levő szerelés is!

Mindezek hallatára Jenő szívét valami kellemes izgalom járta át, érezte, hogy rég áhított nagy kalandoknak lehet részese, ha Citromhoz szegődik. Szívesen fogadta hát a felkínált barátságot.

Az utazástól és az új élményektől fáradtan Jenő az első éjszakán nagyon sokat és nagyon mélyen aludt, s reggel, mikor felébredt, meglepetten látta a sátor egyik zugában felhalmozott szardínia, szalámi, sajt és csokoládé kupacot.

— Az 1079-es számú gombapavilon mintakollekciója — mondta lezseren Citrom. — A boltos néni még nem volt ott, amikor arra jártam, így kénytelen voltam a tudta nélkül elhozni. De hagytam ott átvételi elismervényt „A nyár hercege" aláírással...

Vígan teltek napjaik: fürdéssel, napozással, csónakázással. Jenő minden reggel későn ébredt, Citrom addigra már mindig visszatért szajrézó útjairól. Nagy élvezettel és részletes pontossággal mesélte el ifjú barátjának ezeket a portyázásokat, de bármennyire is könyörgött Jenő, sohasem volt hajlandó magával vinni őt a hajnali „kiszállásokra".

TÖPRENGÉS

— Mondd, John, ez most egy magyar nő, aki angolul énekel, vagy egy angol nő, aki magyarul énekel?

Néhány hét múlva a program módosult: Citrom minden este kilenc óra után eltűnt, s csak reggel hét óra felé tért haza. Ilyenkor is hozta a szajrét, de fáradtan ledőlt, s délig aludt mindig. Délután aztán gáláns éjszakai kalandokról, férfiéhes nőkről mesélt a. ő szájtátva hallgató tanítványának. Jenő csodálata egyre nőtt barátja iránt, mindaddig, míg egy szép napon néhány papír a kezébe nem akadt.

Citrom egyszer ugyanis otthon felejtette a levéltárcáját és Jenő puszta kíváncsiságból belenyúlt. Nagyon érdekes dokumentumokat talált ott! Például: csekkszelvényeket, amelyek igazolták a motorkerékpárvásárlás esedékes részleteinek törlesztését: a Belkereskedelmi Kölcsönző jegyzékét a kölcsönadott sátorról, matracról, táskarádióról: az egyik áruház számláját két farmernadrágról és egy motoros zekéről; közért blokkokat nagy mennyiségű élelmiszer vásárlásáról. De a legérdekesebb lelet az az elszámolási cédula volt, amelyet a közeli hajóállomás állított ki Citrom nevére, az éjszakai munkákról...

— Ezek voltak hát a gáláns kalandok! — nevetett magában Jenő. De Citromnak egy szót sem szólt a felfedezéséről, hagyta, hadd játssza a szezon végéig a nyár hercegének szerepét.

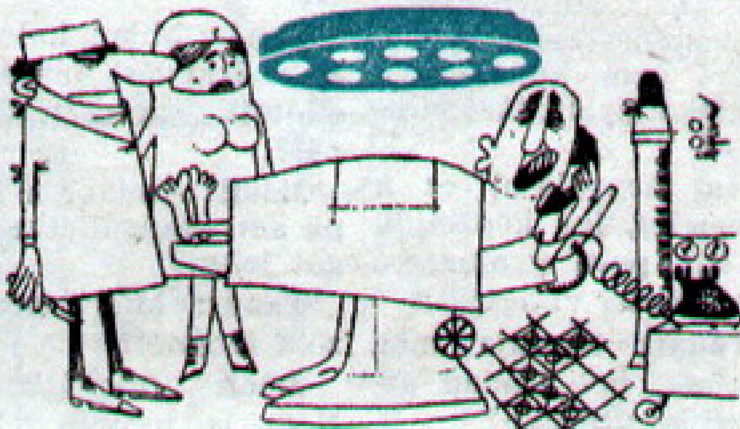
Radványi Barna

BOLDOGSÁG

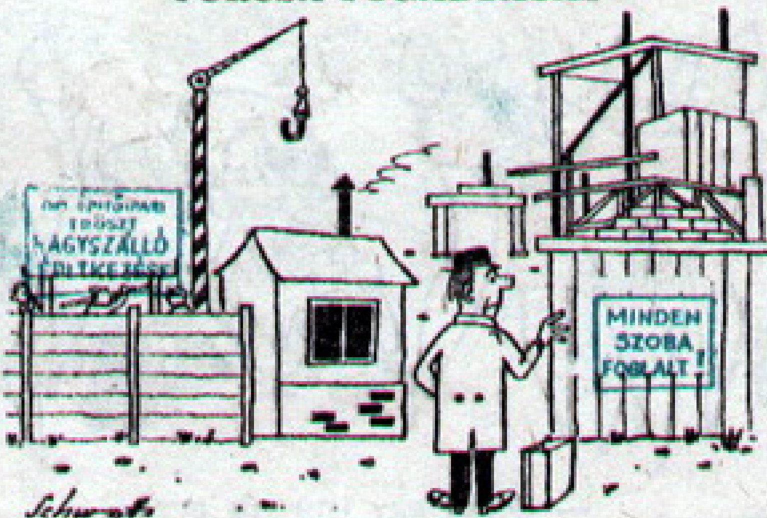
— Míg nem volt frizsidered, Pirikém, mindig azt hittem, hogy csak a jegemért szeretsz...

BIZALMATLAN PÁCIENS

— Fél hatra kérek ébresztőt!

FURCSA FOGADTATÁS

Hülye! Tanuljon meg autót vezetni!

— Barom! Tanuljon meg járni!

(A párbeszéd színhelye: a zebra. Idő: bármikor. Szereplők: az autóvezető és a gyalogjáró.)

sikeres vizsga

Kissé furcsa, hogy azt mondják egy felnőtt embernek: tanuljon meg járni, holott már másfél éves kora óta járkál. De ebben a kifakadásban egyben a nemzetközi autós társadalom egyik régi panasza bújkál. Követelésük: ha megkívánják az autóvezetőtől, hogy sofőrvizsgát tegyen, miért nem kötelezik a sétálókat gyalogjáró vizsgára?

Ha megvalósul ez a követelés, így képzeljük el egy pesti gyalogjáró közlekedési vizsgáját:

Tanár: Mondja meg nekünk, hol szabad átkelni az úttesten?

Jelölt: Csak a zebrán!

Tanár: Helyes. És ön hol szokott átkelni?

Jelölt: Ahogy jön. A zebrán veszélyesebb, mert ott pályáznak az autósok a legjobban az emberre. Ezért lehetőleg elkerülöm.

Tanár: És nem fél tilos helyen átkelni?

Jelölt: Dehogynem! Félek, hogy meglát a rendőr.

Tanár: Mikor halad át a közlekedési lámpával ellátott kereszteződésnél?

Jelölt: Amikor a lámpa kétszínűt, illetve sárgát jelez.

Tanár: Miért nem a zöld fénynél?

Jelölt *(csodálkozva):* Nem is tudtam, hogy zöld fény is van. Én ugyanis sohasem vártam meg.

Tanár: Szokott átkelő helyen újságot olvasni?

Jelölt: Csak ott szoktam. Otthon nincs időm.

Tanár: De hiszen így akadályozza a közlekedést! Mondja meg nekem, mi a teendő, ha ilyenkor egy autó csikorgó fékezéssel megtorpan maga előtt?

Jelölt: Káromkodom egy nagyot.

Tanár: Ez helyes, mert levezeti a mérgelődést, amely már sok utcai balesetnek volt a szülője. A kifakadásnak több vállfaja van. Meg tudná-e mondani, hogy mivel lehet a vezetőt a legjobban felbőszíteni?

Jelölt: Hogyne. Régi gyalogjáró vagyok én, kérem! Ezt a mondatot kell a volán mögé vágni: „Marhaállatökör, azt hiszed még mindig a konflis bakján ülsz!"

Tanár: Úgy látom, eléggé gyűlöli az autósokat ahhoz, hogy kiadhassuk önnek a gyalogjáró engedélyt. Miután azonban mi békességet szeretnénk, ünnepélyesen felteszem a kérdést: mikor hagyja abba az autósok iránti gyűlöletét?

Jelölt: Abban a pillanatban, amint kihúzzák a gépkocsinyeremény betétkönyvemet.

Stella Adorján

STRANDON

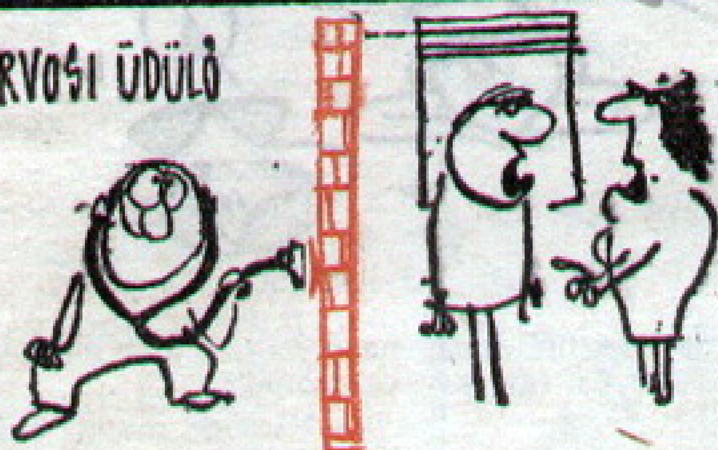

— Sehol egy ismerős arc...!

ÜDÜLŐK

HETI ÉTREND
H TÉSZTA
K TÉSZTA
SZ TÉSZTA
CS TÉSZTA
P TÉSZTA
SZ TÉSZTA
V TÉSZTA
TÉSZTAGYÁR ÜDÜLŐJE
MAKARONI

BEJÁRAT
HEGYMÁSZÓ ÜDÜLŐ

ORVOSI ÜDÜLŐ

ARTISTÁK ÜDÜLŐJE

Kaland

A népszerű színész a fárasztó főpróba után kiment a margitszigeti strandra és végigfeküdt a zöld pázsiton. Körülnézett... Mellette egy fiatal pár ült a füvön, és a nő felkeltette a figyelmét, mert nagyon hasonlított a feleségére, a Magyar Operettszínház szubrettjére.

Figyelte a fiatalok beszélgetését. A strandon ismerhették meg egymást, mert a fiú a lány nevét kérdezte.

— Elégedjen meg azzal, hogy Ibolyának hívnak.

— Ibolya rengeteg van. A Magyar Operettszínház szubrettje is Ibolya, Téry Ibolya. Megjegyzem, maga hasonlít is rá.

— És ha én lennék Téry Ibolya? Ahhoz mit szólna? Most jól figyeljen ide!

A fürdőtáskában levő kozmetikai műhely akcióba lépett és a színész is csodálkozva vette észre, hogy ez a lány hasonlít Téry Ibolyára.

A fiú már el hitte, hogy itt a strandon a híres színésznővel ismerkedett meg.

— Maga... maga...

— Igen, én vagyok. Miért is tagadnám?

— Én olyan zavarban vagyok. Leszólítottam a híres Téry Ibolyát és úgy viselkedem, mint...

— Mint akinek tetszik egy lány. Vegye úgy, mintha kezdő gépírónő lennék.

Valószínűleg az is vagy — gondolta mosolyogva a színész, aki hallotta,

hogy a „színésznő" haza akar menni és így sopánkodik:

— Nem hiszem, hogy itt lesz a kocsim, mert a sofőröm a garázsba ment valami apró javítás miatt. Csodálkozik, hogy sofőrt tartok? Egy kis baleset miatt egy évre eltiltottak a vezetéstől.

A színész hirtelen ötlettel az öltözőbe ment, gyorsan felöltözött, és amikor azok ketten a kijárathoz értek, a lány elé állt:

— Az autót rendbehozták, művésznő — mondta és a kocsijára mutatott.

A lány csodálkozva nézett a férfira, akit nem ismert meg rögtön. De csak egy pillanatig tartott a zavara.

— Köszönöm, Károly — mondta és beült a kocsiba. Onnan nyújtotta kezét a fiúnak. — Holnap négykor a Vörösmarty cukrászda teraszán! — búcsúzott. Amikor az autó elindult, megkérdezte a „gépkocsivezetőtől":

— Kicsoda maga? Jaj, hiszen maga Sárváry! A hősszerelmes!

— Igen, én vagyok. Téry Ibolya a feleségem.

— Ne haragudjon. Olyan muris volt megjátszanom Téry Ibolyát.

A színész hazavitte a lányt, és odahaza elmesélte kalandját a feleségének. Másnap fél hatkor, mialatt a fürdőszobában borotválkozott, arra lett figyelmes, hogy a

nappali szobában idegen férfi kiabál a feleségével. Óvatosan kinézett: az előző napi fiatalember volt.

— Velem nem lehet csak úgy játszani! — kiáltotta a fiú szenvedélyes hangon. — Tegnap a szemével, a mosolyával, a kezembe kulcsolódó kezével mindent megígért. És most letagadja, hogy valaha is látott? Csak a kalandra vágyó lány szerepét játszotta? Amikor ma másfél óráig hiába vártam magára, tudtam, hogy felültetett!

— Megértem a haragját — válaszolta a színésznő. — De ígérem, hogy holnap négykor nem megy hiába a Vörösmartyba! A viszontlátásra!

— Köszönöm! — rebegte boldogan a fiú és amikor elment, a színész kijött a fürdőszobából.

— Remek voltál — mondta elismerően. — De most mi lesz?

— Úgy látszik, az a lány nem tudott elmenni a randevúra. A lakáscímét tudod. Kérjük meg őt, hogy holnap legyen ott pontosan.

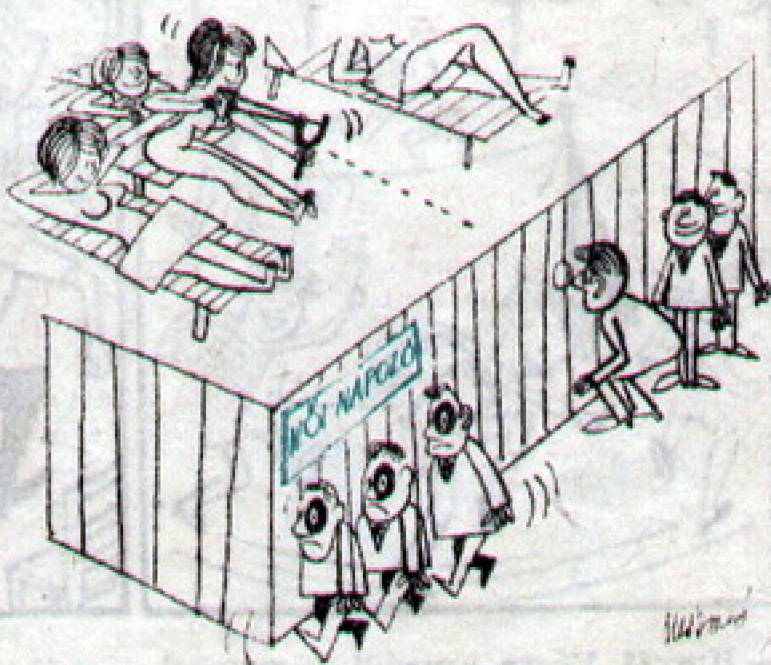
Másnap negyed ötkor a cukrászda mellett siklott el a színészházaspár autója. Azok ketten egymás mellett ültek a teraszon, kéz a kézben. Úgy, mint két nappal előbb a strandon...

Palásti László

VIADAL ELŐTT

TANULSÁGOS TÖRTÉNET

Álom

Midőn a Hold, ezüstjét szórta széjjel,
Örök bohém, könnyelmű vén bolond,
Becsöngetett ajtómon tegnap éjjel
AZ EMBER, AKI VICCESEKET MOND.
— Úgy hallottam — szólt —, elromlott a gyomra,
Ezért ezt hoztam praliné helyett! —
S letett zacskóban íróasztalomra
Egy nagy csokor lila aludttejet.
— Igyék, barátom, csak belőle bőven.
Ettől elmúlnak fájdalmai és
A véres lábnyomok a levegőben.
Jobb, mint száz hatlövetű konyhakés! —
Bár harmadik emeleten lakom,
Nyomban kidobtam őt az ablakon.

D. F.

SZÜNIDŐ

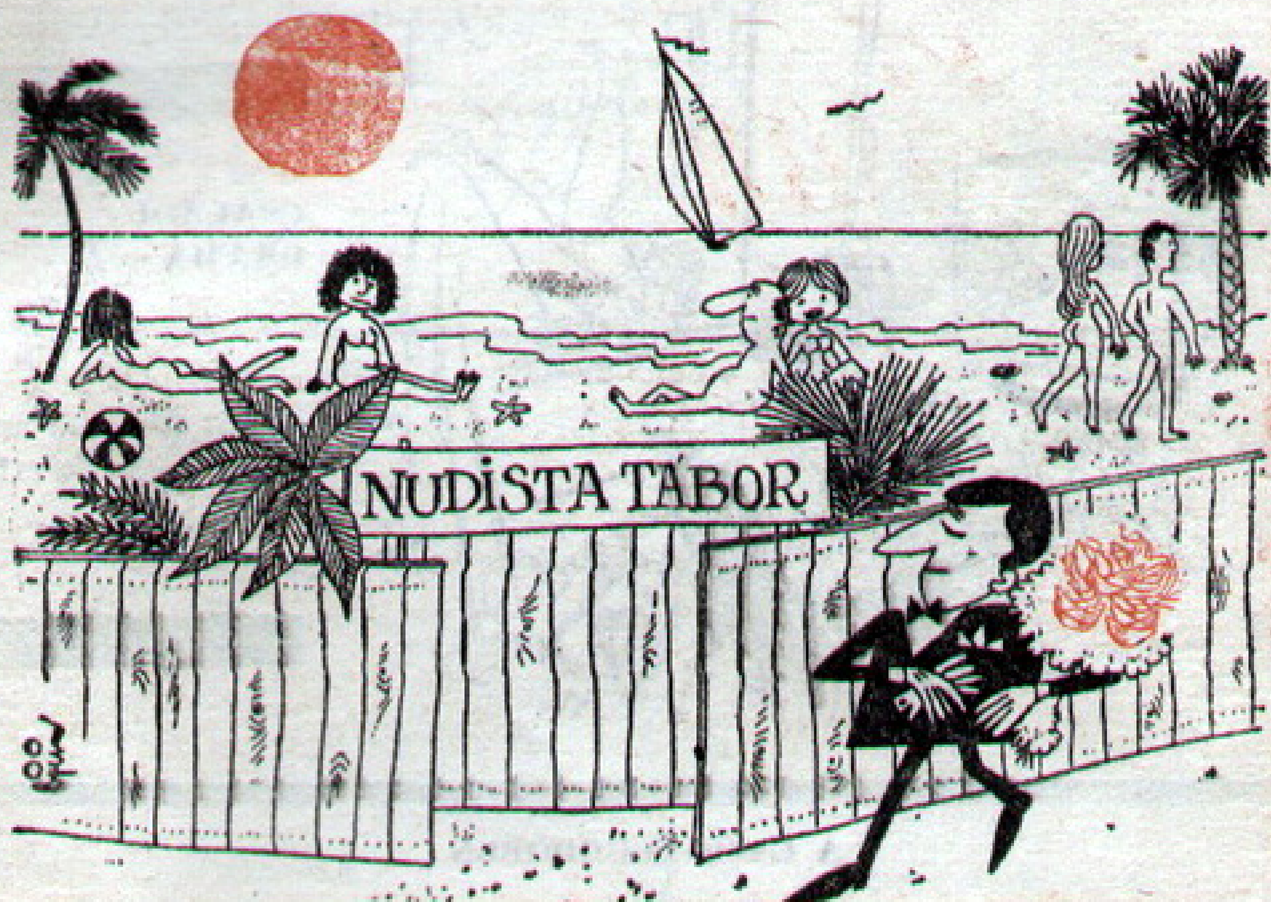

— Hurrá! Végre egyedül vagyunk!!

— Hurrá! Végre egyedül vagyunk!!

LEÁNYKÉRŐBEN

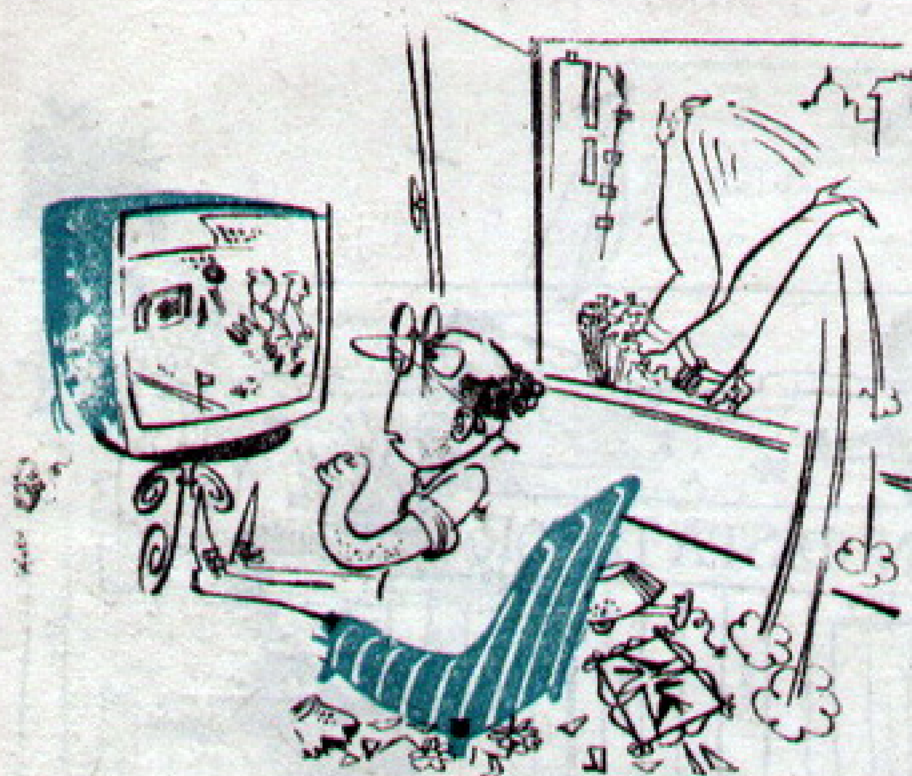

PANKRÁCIÓS MÉRKŐZÉS

HORGÁSZAT

CSALÁDI DRÁMA

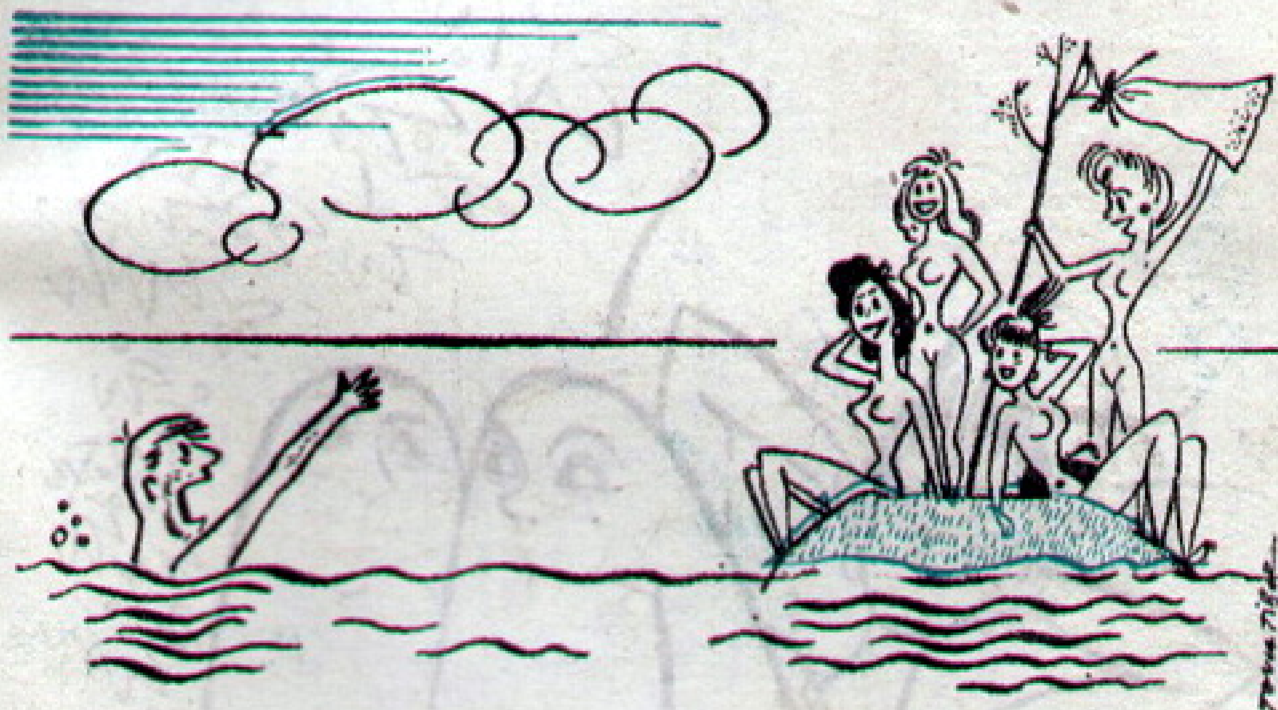
— Mit mondtál az előbb, szívecském?

A GYÓGYFÜRDŐBEN

— Az a rémes a férfiakban, hogy amelyiknek nincs reumája, annak nincs lakása sem . . .

HAJÓTÖRÖTTEK

— Hölgyeim, nem baj, hogy nős vagyok?

BIGÁMIA

PESTI TÖRTÉNET

— Csak a testemen keresztül!

NYÁRI KIS LUDAS

A szerkesztésért felel: Tabi László

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda, Budapest V., József nádor tér 1.
Készült a Szikra Lapnyomdában
Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6.
1966—1795

ÁRA: 2,— FORINT

LUDAS MATYI KIADVÁNYA 1966